Ἰδιοκτήτης καὶ Ἀρχισυντάκτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΑΡΙΘ 236 — ΤΟΜ. Ε. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 29 Μαρτίου 1892 | ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Οἱ ἐγγραφόμενοι δι' ἓν ἔτος νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1892, λαμβάνουσι δωρεὰν τοὺς πέντε ἤδη ἐκδοθέντας τόμους τοῦ περιπετειώδους καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ μυθιστορήματος τοῦκ. Στεφ. Ξένου, τὰ «Νόθα Τέκνα», ὅσοι δὲ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομήν των καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1893 θὰ λάβωσι δωρεὰν πλῆρες τὸ μυθιστόρημα ἐξ ἑτέρων 4 τόμων ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἄνευ δὲ τῆς πληρωμῆς δὲν παραδίδονται ἢ ἀποστέλλονται οἱ τόμοι.

Ὁ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ δὲν δημοσιεύεται τὴν Δευτέραν. Ἡ Κυριακὴ ἀφίεται πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν τε ἐργατῶν καὶ συνεργατῶν. Μόνον σπουδαιότατα συμβάντα δύνανται νὰ ιαρρήξωσι τὸν ἄλλως τε ἀπαραβίαστον τοῦτον κανόνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐτησία δρ. 30 ἑξαμ. δρ. 15
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . . . δρ. χρ. 45 δρ. χρ. 26

Αἱ πληρωμαὶ τῶν συνδρομῶν τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» γίνονται εἰς τὰ γραφεῖά μας κείμενα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προαστείου ἀρ. 8 ἀπέναντι τοῦ νεοκτίστου θεάτρου τοῦ κ. Μπαλάνου· ἐκεῖ ὅστις θέλει εὑρίσκει καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν συνδρομῶν θὰ φέρωσι μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἰδιοκτήτου κ. Στεφάνου Ξένου, πᾶσα δὲ τοιαύτη, μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν του εἶνε ἄκυρος.

ΤΙΜαΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Πάσης διατριβῆς μὴ ἀπαδούσης πρὸς τὸ προγεγραμμένον πνεῦμα τοῦ Βρεττανικοῦ ἀστέρος ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σελίδι ὁ στίχος ἅπαξ μὲν καταχωριζόμενος τιμᾶται 10 λεπτ. δὶς 60, 6κις 50, ἐν δὲ τῇ 4ῃ καὶ 8ῃ σελίδι ἅπαξ 60, δὶς 40, πολλάκις 30, τῶν δὲ ἀγγελιῶν καὶ εἰδοποιήσεων ὁ στίχος ἅπαξ λεπ. 20, δὶς 15, πολλάκις 10.

Ο ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΤΟΥ «ΧΡΟΝΟΥ» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ

Γ'

Ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας ἀνεκάλυψε κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον διαμονήν του ἐν Ἀθήναις ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε μικρὸν βασίλειον, ἀλλὰ φιλόδοξον μὲ ὑπερβολικὸν πατριωτισμόν, δυσανάλογον εἰς ὅλα τῶν ὑλικῶν πόρων τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της ἡ δημοκρατικὴ κυβέρνησις αὐτῆς, ἄρα ὁ πρωθυπουργὸς ἔχει δύσκολον πρόσωπον νὰ παίξῃ.

Τίποτε χαρακτηριστικώτερον τῆς ἐπιπολαίου περιγραφῆς τῆς μικρᾶς ἡμῶν χώρας τοῦ μεγάλου τούτου ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Χρόνου», διασαλπιστοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀγγλικὸν κοινὸν μιᾶς ὁλοτελῶς ἀνακριβοῦς καὶ ἀβασίμου θεωρίας τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων ὅσον οἱ λόγοι οὗτοι. Ἀλλὰ πρὶν θεμελειωδῶς τοὺς ἀνατρέψωμεν, ἂς προσθέσωμεν τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Τρικούπη καὶ κ. Δηλιγιάννη τοῦ σὶρ Μακένζη εἰς τὰς δημοκρατικὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ὁ Ὕψιστος Θεὸς πρὸ εἰκοσαετίας ἔθεσε τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Τρικούπης, ὅστις ἔχει in petto ἐν σχέδιον, λέγει ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε μικρὸν πτωχὸν μέλος τῆς οἰκογενείας τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, δι' ὃ δὲν δύναται νὰ παίξῃ εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα ἄλλο ἢ ἐν ὑποδεέστερον μέρος, δὲν δύναται δὲ νὰ παίξῃ οὔτε ἐν ὑποδεέστερον μέρος ἐὰν δὲν ἀναπτύξῃ βραδέως καὶ μετὰ σπουδῆς τοὺς ὑλικούς της πόρους. Κατὰ συνέπειαν ὁ κ. Τρικούπης, λέγει ὁ σὶρ Μακένζης, συνειθίζει νὰ ἐμποδίζῃ τὰς πολιτικὰς ἐξερεθίσεις ἡμῶν, προσπαθεῖ δὲ θέτων τὰ θεμέλια τῆς μελλούσης ὑλικῆς εὐδαιμονίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ σέβας καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν μεγάλων δυνάμεων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ὅταν παρουσιασθῇ εὐκαιρία κατάλληλος δυνηθῇ νὰ αὐτὴ πραγματοποιήσῃ μέρος τῶν ἐπιθυμιῶν της (aspirations).

Μεγαλειτέραν μουτζούρα ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας δὲν ἠδύνατο νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κ. Τρικούπη ἢ τοὺς λόγους τούτους, ἀδιάφορον ἐὰν τοὺς τοῦ εἶπεν ἢ ὄχι ὁ κ. Τρικούπης, καὶ οὐδεὶς ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος ἠδύνατο νὰ δειχθῇ γελοιωδέστερος κόβαλος τοῦ σὶρ Μακένζη, μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις αὐτὰς πρὸς ἔπαινον τοῦ κ. Τρικούπη καὶ πρὸς σύστασιν ἰδικήν του τῆς βαθείας διαγνώσεώς του τῆς χώρας ἡμῶν, ἐὰν ὁ κ. Τρικούπης δὲν ἔθεσε τὴν μελάνην ἐπὶ τοῦ καλάμου του, ὅπως τοὺς γράψῃ.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶνε ἀνὴρ διαφορετικοῦ τύπου, λέγει ὁ κ. Οὐάλλας. Μᾶλλον κομπλιμεντόζος (Suave in manner), μᾶλλον εὔκαμπτος εἰς τὰς ἀρχάς του καὶ μᾶλλον ἐξοικειωμένος μὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν συμπατριωτῶν του, δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἁρπακτικὴν ἀντίληψιν (intellectual grasp) καὶ τὸ συμπαθητικὸν προτέρημα, οὔτε τὸν ἰσχυρὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀντιπάλου του.

Καθὼς πολλοὶ ἄλλοι ῥήτορες καὶ οὐτοσάγαπᾶ ὑπὲρ ἄνω παντὸς ἄλλου πράγματος τὸ στιγμιαῖον δημοφιλὲς καὶ ὅπως τὸ ἀποκτήσῃ, συχνὰ ὑποθάλπει ἐμμέσως ἢ ἀπ' εὐθείας τὴν κοινὴν φαντασιοπληξίαν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ προσέχουν εἰς τὰς συνήθεις ἀρχὰς τῆς φρονήσεως καὶ τοῦ κοινοῦ νοός, διότι διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων των δύνανται νὰ κατορθώσουν ὅ,τι πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη εἶνει ἀδύνατον. Συμφώνως μὲ τὰς τοιαύτας ἀρχὰς τόσον κολακευτικὰς πρὸς τὴν ἐθνικὴν ματαιοδοξίαν, πῶς δύναται νὰ ἐλατώσῃ φόρους, σκεφθῇ περὶ οἰκονομικῶν θεωριῶν, ἐνῷ γλεύαζει τὸ ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα, παραμελεῖ τὰ μέσα τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, τοῦ καλοῦ στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ οὕτω νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς εἰρημένους φιλοδόξους σκοπούς του.

Ο σίρ Μακένζης Οὐάλλας προσθέτει ἐνταῦθα τινάς ἡμιειρωνικὰς φράσεις σχετικὰς ἡμῶν καὶ τῶν Τούρκων ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας πραγματικῶς μετὰ τὸ γεῦμα μόνον οἱ μισοαθυσμένοι Ἄγγλοι φλυαροῦν, τὰς ὁποίας ἰδίοις ὠσὶ πολλάκις ἠκράσθημεν.

Ἐὰν ὅμως μικρὸν ἐγνωρίζε ὁ σπουδαῖος ἀνὴρ τῆς μεγάλης ἐφημερίδος τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας οὔτε χάριν τῆς ἰδίας ὑπολήψεώς του ὁ σίρ Μακένζης ἤθελε γράψει ποδοπατῶν τὸ αἴσθημα ἑκάστου ἡμῶν ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἢ οἷος ἤντινος ἄλλος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγείρῃ τὸ πατριωτικὸν πρόγραμμά του ἐπὶ τῶν λόγων τῶν μεθύων.

Μία τῶν μεγαλητέρων δυστυχιῶν ἡμῶν εἶνε ὅτι πολλάκις ἐπισκέπται ξένοι μεγάλου ἢ μικροῦ ὀνόματος θεοποιοῦνται ὡς χρησμοὶ ἐν Ἑλλάδι, πιστεύονται καὶ λαμβάνονται ὡς αὐθεντικαὶ πηγαὶ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς φανατικωτέρας ἐγχωρίας ἡμῶν δοξασίας, ὧν πᾶν καθεκάστα οὐδεὶς καλλίτερον ἡμῶν γνωρίζει.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις οἱ πρέσβεις ἀπαίτοῦν ἔκπαγλος καλλιστεῖον μέρος τῶν συμπατριωτῶν σας διὰ τὸν λόγον ὅτι τοῦτον ἐν παντὶ τόπῳ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐκυβερνήθη Ἑλληνοπρεπῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, δι' ὃ καὶ διὰ πόθεν ἐθανατώθη.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀσλοῦστον ἡ Εὐρώπη γνωρίζει τὰ φαινόμενα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς ἀδυναμίας αὐτῆς ἀγνοεῖ ὅμως τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ λίαν συντόμως μᾶλιστα πρὸς ὄφελός της, πρὸς ἀναδείξιν της πρὸς καταπλήξιν, δὲν δύναται νὰ εἴπω ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἐὰν ἡ τύχη ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τὸν ἀληθῆ τῆς θέσεως ταύτης ἄνδρα.

Γνωριζόμεν ἀρκούντως ἐκ τοῦ ἐγγὺς τοὺς Ἄγγλους καὶ συνηγωνίσθημεν μετὰ τινῶν τῶν μεγαλειτέρων μεγαλοφυῶν τῆς Ἀγγλίας διὰ τοῦ καλάμου ἐπὶ τοῦ ἰδίου τούτου ζητήματος τὸ ὁποῖον ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας εἰρωνικῶς διέρχεται καὶ τὸ περίεργον συνηγωνίσθημεν ἐκτὸς διὰ τῶν ἀγγλιστὶ συγγραμμάτων ἡμῶν «Ἀνατολὴ καὶ Δύσις» «Κλοπαί!» «Ἕνωσις ἢ Διαμελισμὸς τῆς Τουρκίας» Τῆς Κυρᾶ Εὐρώπης ἢ Αὐλῆ» συνηγωνίσθημεν ἐντὸς τῶν σπουδαιοτάτων σελίδων τῆς ἰδίας μεγάλης ἐφημερίδος τοῦ «Χρόνου» τὸν ὁποῖον τόσον ἐπαίνει ἀντιπροσωπεύει ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας καὶ ἐξηλθομεν νικηταὶ. Δὲν ἔχει ἢ νὰ διατρέξῃ τὰς σελίδας της τοῦ «Χρόνου» ἀπὸ τὸ 1860 μέχρι τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1868 καὶ θέλει εὕρει ἐκτὸς τῶν διαφόρων κυρίων ἄρθρων τὰ ὁποῖα ὁ «Χρόνος» ἔγραψεν κατὰ καιροὺς ἀεὶ ἐπαινετικὰ ὑπὲρ ἡμῶν, θέλει εὕρει πλείστας ἐπιστολὰς ἡμῶν φερούσας τὴν ὑπογραφήν μας μακρὰν πλατείαν αἵτινες σήμερον φέρουσι τὴν νίκην ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, διότι τὰ ἐν αὐταῖς ἐνδιαλαμβανόμενα περὶ Τουρκίας ἐπεβεβαιώθησαν ἔκτοτε διὰ γεγονότων καὶ ὄχι ἁπλῶν προφητειῶν ἐνῷ τῶν συναγωνισθέντων μετ' ἐμοῦ φιλοτούρκων ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ Λαγκάρδος ὁλοτρόπως ἐπίσης διὰ τῶν παρ' ἡμῶν προαναγγελθέντων γεγονότων ὁλοτρόπως διαψευσθήσαν.

Δὲν ἀνήκει λοιπὸν εἰς ἡμᾶς οὐδὲν ὁ,τιδήποτε βαρύτητα ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἢ οἱ μεγάλοι πολῖται τῆς ἡμέρας ὁρίσουν εἰς τὰ γραφόμενα τοῦ σὶρ Μακένζη νὰ τὸ διέλθωμεν ἡμεῖς ἐν σιγῇ, πρὸ παντὸς ἀφοῦ ἔκλεισε καὶ ἀτεγκτῶς σφράγισεν ὁ σὶρ Μακένζης Οὐάλλας τὸ εἰσαμφένοντοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸ μὲν ἡμίσυ ἐντὸς τοῦ κρανίου τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τὸ ἕτερον ἡμισυ ἐντὸς τοῦ κρανίου τοῦ κ. Δηλιγιάννη. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀνεξαιρέτως πάντοτε ὑπήρξαμεν παιδάρια, πιστεύοντες καὶ ἐκλαμβάνοντες τοὺς ἡμιμζιομένους Φράγκους μεγάλους ἄνδρας καὶ πανσόφους ὁδηγοὺς τῶν Ἑλλήνων, λησμονοῦντες τὸ παντοῦ τὰ πάντα καὶ ὅτι ὅσα εἰξεύρει ὁ νοικοκύρης δὲν γνωρίζουν χίλιοι ἀπ' ἔξω.

Ἐν τῷ αὐριανῷ ἡμῶν φύλλῳ διὰ τῶν ἰδίων παρατηρήσεων τοῦ σὶρ Μακένζη Οὐάλλας ἢ ἀποδείξωμεν ἀναχρηβῆ αὐτόν, καὶ θὰ λυπηθῶμεν πολὺ ἐὰν ἀποτύχωμεν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ περιπόδοστος τοῦ «Χρόνου» εἰδικὸς ἀνταποκριτὴς ἐλθὼν καὶ πεπαλαιὰ ἐπισκεφθεὶς ἡμᾶς, ὁ δεῖνα ἕτερον κατωρθωσεν ἢ ἀ ἀποδεῖξῃ ἑαυτὸν τὸν ἐξοχώτερον τῆς Βραζιλίας παπαγάλον.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ οἱ μὴ πληρώσαντες ἔτι τὰς συνδρομὰς των καθὼς καὶ οἱ μέλλοντες νὰ καταταχθῶσι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» νὰ πέμπουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου τὴν συνδρομήν των, ἄλλως τε ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐφημερίδος θὰ διακόπτεται καὶ πρὸς γνῶσιν των. Τὸ μέτρον τοῦτο ἡ διεύθυνσις ἀπεφάσισεν ὡς γενικὸν μέτρον δι' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ὅπως ἀπρογῆ σιαφωνίας, εἶνε δὲ μόνη ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν καθυστερησιν τοῦ φύλλου μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτύπου.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤ. ΣΥΝΟΡΩΝ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὁ ὁθωμανὸς Ἀρμοστὴς ἔλαβον συνέντευξιν τὴν 26 λήγοντος ἵνα κανονίσωσι τὰς τελευταίας λεπτομερείας σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῶν αἰγυπτιακῶν συνόρων.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΕΓΙΟΥΠ

Κατὰ τὰς ἀλεξανδρινὰς ἐφημερίδας, λαμπρὰ ὑποδοχὴ ἐγένετο εἰς τὸν Ἔγιουπ πασσᾶν, τὸν κομίζοντα τὸ φιρμάνιον τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ νέου Κεδίου. Ἡ ἀγγλικὴ μουσικὴ ἐπαιάνιζε τὸν σουλτανικὸν ὕμνον. Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐχαιρέτισε τὸν Ἔγιουπ πασσᾶν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Σωφρόνιος.

Ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τινῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» καὶ ὅπως μὴ διακοπῇ τῶν ἀναγνωσκῶν τῶν τριῶν μυθιστορημάτων ἡμῶν ἡ συνέχεια ὁ «Βρεττανικὸς Ἀστὴρ» θὰ δημοσιεύεται μετὰ τὴν μεσημβρίαν καθ' ἑκάστην μέχρι τῆς 3ης Ἀπριλίου εἰς σελίδας τέσσαρας ἀντὶ ὀκτὼ ἐὰν δὲ τὸ γραφεῖον ἡμῶν τακτοποιηθῇ πρότερον καὶ πρὸ τῆς 3ης.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ πρώτη σελὶς θ' ἀριερεῦται εἰς μακρὸν κύριον ἄρθρον ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας.

ΕΓΧΩΡΙΑ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Βεβαία θεωρεῖται ἡ μετὰ τὸ Πάσχα ἀναχώρησις τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως μετὰ τῆς Βασιλίσσης εἰς Κοπεγχάγην ἐν ᾗ θὰ μείνωσιν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν τῆς 50ετηρίδος ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν γάμων τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΟΥ κ. Θ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Διὰ Β. Διαταγματος χθὲς δημοσιευθέντος ἐνεκρίθη ὅπως ἡ διὰ τοῦ ἀπο 23 Ἰουνίου αὐξηθεῖσα εἰς δραχ. 469 σύνταξις τοῦ κ. Θ. Π. Δηλιγιάννη, πρώην πρωθυπουργοῦ, προσαυξήσῃ ἐν ὅλῳ εἰς δραχ. 558 πληρωτέας ἀπὸ τῆς 20 Φεβρουαρίου, ὅτε ἐπεδόθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἡ περὶ τούτου αἴτησις.

×

Ο ΠΡΕΣΒΥΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Προχθὲς περὶ τὴν ἑνδεκάτην πρωϊνὴν ὥραν ἐπεσκέφθη τὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸν ὁ πρέσβυς τῆς Ρωσσίας Ο. Ἰοῦρ. Ἀποχωρήσας πλέον τῆς ὥρας ἐν τῷ ὑπουργικῷ γραφείῳ.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΕΤΡΩΦ

Σήμερον 8 1)2 μ. μ. ὁ γνωστότατος ἡμῖν ἐκ Μόσχας φιλέλλην κ. Ἰωάννης Πέτρωφ ποιήσεται τὴν Ε' δημοσίαν αὐτοῦ διάλεξιν περὶ Μακεδονίας ἐν τῇ νέᾳ νομικῇ σχολῇ (ὁδὸς Σίνα ἀριθ. 1.)

ΔΙΑ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΦΑΡΩΝ

Διὰ Β. Διαταγματος χθὲς δημοσιευθέντος ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς χρήσεως 1891 τοῦ ταμείου τῶν φάρων ἐχορηγήθη ἐκτακτος πίστωσις ἐκ δραχμῶν 56,666 67)09 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταμείου τούτου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1891. Τὸ Διάταγμα τοῦτο ὑποβληθήσεται εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Βουλῆς.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ

Ἐδημοσιεύθη ἡ ἀστυνομικὴ διακήρυξις καθ' ἣν ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἡ περισυλλογὴ καὶ ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν διὰ στρυχνίνης δηλητηριαζομένων κυνῶν καὶ ἡ θανάτωσις τῶν ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν ἄνευ φιμώτρου ἐδηγουμένων. Οἱ κυνοκτόνοι θὰ πληρώνωνται δι' ἐνταλμάτος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀπέστειλεν αὐθις αὐστηρὰς διαταγὰς πρὸς πάσας τὰς δικαστικὰς Ἀρχὰς ἰδίᾳ ἐν Θεσσαλίᾳ ἵνα καταβάλωσι πᾶσαν δραστηριότητα πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγοδίκων καὶ ἐμπέδωσιν τῆς δημοσίου ἀσφαλείας. Προχθὲς δὲ ἀνηγγέλθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἐκ Παρνασσίδος ὅτι συνελήφθη ἕτερος διάσημος λῃστοφυγόδικος, ὁ Σταμούλης, ἀποτελῶν μέρος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ συμμορίας τοῦ Στρατοῦ.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑ

Ἀπὸ τῆς σήμερον Κυριακῆς, 29ην μαρτίου, ἡ ἑταιρία τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς προσθέτει μίαν ἁμαξοστοιχίαν τὰς κυριακὰς καὶ ἑορτὰς, ἀναχωροῦσαν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κηφισίαν τὴν 2.45 μ. μ. καὶ ἐκ Κηφισίας εἰς Ἀθήνας τὴν 6.10 μ. μ.

ΘΑΛΑΑΣΙΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Πλοῖον ὑπὸ ρωσσικὴν σημαίαν καὶ ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Θεόφιλον Χρήστου μεταβαῖνον εἰς Πύτι μετὰ φορτίου ἅλατος ἐναυάγησε πρὸ τοῦ Βασσίν βουρνοῦ τῆς Τραπεζοῦντος. Διεσώθησαν εὐτυχῶς ἐπιβάντες λέμβου ὅ τε πλοίαρχος καὶ τὸ ἐκ πέντε ἀνδρῶν πλήρωμα.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟΝ ΖΑΚΧΑΡΕΩΣ

Προχθὲς, κατὰ τηλεγράφημα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ἡ ἀτμοκινητὶς «Ἀηδὼν» περιπολοῦσα ἀνὰ τὰ παράλια τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος συνέλαβεν εἰς τὴν μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης θάλασσαν τὸ πλοῖον τοῦ Δ. Καραγκιώνη φέρον φορτίον ἐκ 35 σάκκων ζακχάρεως ἄνευ δηλωτικῶν Ἡ «Ἀηδὼν» ἐρρυμούλκησε τὸ πλοῖον εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου συνετάχθη τὸ ἐπὶ τούτῳ σχετικὸν πρωτόκολλον καὶ ἐγένοντο ἀνακρίσεις. Τὸ φορτίον ἀνέρχεται εἰς 2,500 ὀκάδας περίπου, ἐπιβληθήσεται δὲ αὐτῷ τὸ ὀκταπλοῦν τέλος.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπειδὴ τινες τῶν ἐνταῦθα κ. συνδρομητῶν μας παρεπονέθησαν, ὅτι δὲν λαμβάνουσι τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ. συνδρομηταὶ καθὼς καὶ οἱ μὴ συνδρομηταὶ οἱ ἀνέκαθεν λαμβάνοντες δωρεὰν τὸ φύλλον, ὅπως εἰδοποιῶσι αὐθημερὸν ἡμᾶς ὁσάκις ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου δὲν γίνεται τακτική.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ γνωστὸν παρὰ τῇ νέᾳ Ἀγορᾷ Κατάστημα Ἀποικιακῶν Ἀδελφῶν Ἰωάν. Πρινοπούλων (πρώην Πύρρη) ἐκομίσθησαν ἐσχάτως χαβιάρι μαῦρο ἀρίστης ποιότητος πωλούμενον πρὸς 20 δραχμὰς τὴν ὀκᾶ, ὡς καὶ ἄπαντα τὰ εἴδη. Οἱ βουλόμενοι προσελθέτωσαν καὶ θὰ μείνωσι λίαν εὐχαριστημένοι.

132

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΠΛΕΚΤΑΝΗ—ΠΛΕΚΤΑΝΩΝ

ΗΤΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1760—1856

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΠΕΝΤΕ.

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ

(συνέχεια).

Ἡ ζωγρήσις.

Ὁ Δημήτριος ἐκῶν ἄκων εἶδεν ἑαυτὸν αἰχμηροδεδεμένον διὰ τῶν στερεωτέρων τελαμώνων τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας εἰς τινας δὲ ἡμέρας εὑρεθεὶς ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς τῶν ἐπανειλημμένων ἀψιμαχιῶν καὶ μαχῶν τῶν ἐπιωσίως λαμβανουσῶν χώραν μεταξὺ Ρώσσων καὶ Τούρκων ἤρξατο νὰ λησμονῇ τὴν πρὸς τὸν πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων συμπάθειάν του, καὶ ὡς χριστιανὸς ν' ἀπεχθάνηται τοὺς Τούρκους καὶ μαίνεται ἐκδικήσεως κατὰ τούτων.

Αἱ ὠμότητες καὶ αἱ παρανομίαι τῆς ὁποίας οὗτοι διὰ τῆς ἀπανθρωποτέρας βαρβαρότητος διέπραττον κατὰ τῶν χριστιανικῶν χωρίων καὶ τῶν Ρώσσων αἰχμαλώτων ἦσαν τόσον ζωνταναὶ ὥστε φρίκην καὶ λύσσαν πρὸς τοὺς Ρώσσους ἀξιωματικοὺς καθ' ὅλον γενικῶς τοῦ Μουσουλμανικοῦ στοιχείου διήγειραν.

Ὁ Δημήτριος διεκρίθη διὰ τῆς προσωπικῆς του ἀνδρείας κατὰ τὰς συμπλοκὰς ταύτας. Συντόμως ἐκέρδησε τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ· ἠξιώθη ἐξαίρετα λόχων τῶν σωμάτων τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τῶν στρατοπεδευμένων εἰς ἀπόστασιν μικρὸν τι διπλῆς σκοποβολῆς τοῦ στρατοπέδου τοῦ Τζεναζλῆ-πασᾶ. Τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν ὁ ἄγνωστος αὐτοῦ πατὴρ μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Βάγια ὡδευεν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ὁ Δημήτριος μετὰ τινων ἄλλων ἀξιωματικῶν ἐγρηγόρει χαρτοπαίζων εἰς μικρὰν πηλίνην χωρικὴν καλύβην παρὰ τῇ ὁποίᾳ τὴν νύκτα ἐκείνην εἶχον κατασκηνώσει.

Ὁ Δημήτριος ἦτο ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ πατρός του κατὰ τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἦτο ὑψηλότερος καὶ ἠπιώτερος εἶχε κληρονομήσει ἐκ μητρὸς τὴν κομψότητα αὐτῆς καὶ τὴν ἀβρότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς. ἐνῷ ὁ Ἀλῆς διὰ τῆς ἡλικίας ἄγων πρὸς τὸ εὔσαρκον ἀπώλεσεν ὀσημέραι τὸ εὐζωνον καὶ τὸ εὐειδὲς τοῦ ἐφήβου. Ὁ δὲ λευκὸς ἦζη ἀλλὰ βασανιστικὸς πόνων· του ἐκ τῶν κροτάφων ἀρχόμενος καὶ μετὰ τοῦ μύστακός του συγχεόμενος ἡμιέκρυπτε τὸ σφικτόν του στόμα τὴν κινητὴν ῥίνα του τὰ πρῶτα σύμβολα σκληρᾶς διαθέσεως καὶ πανούργου νοός, καὶ ἔβιδε πρὸς τοὺς ἀπολέσαντας ἤδη τὸ γαλανὸν χρῶμα ὀφθαλμοὺς του, τοῦ ἰδίου αἰλούρου τὴν παμπόνηρον ἔκφρασιν, ὁσάκις ἐπιλήψιμον τῆς παρρησίας τῶν ἄλλων ἐρέμβαζε εἰς διαβολικὰ σχέδια, ἐνῷ ἄλλως τε τούτους βλεφαρίζων ἢ ἡμικλείων ἐπὶ τὸ χαυνότερον, ἐζύλωτο ὅταν συγχρόνως εἶχεν εἰς κίνησιν καὶ τὴν γλῶσσαν του, νὰ ἐμπνεύσῃ μεγίστην ἐμπιστοσύνην καὶ ἐξαπάτησῃ τοὺς μᾶλα δυσπίστους καὶ προφυλακτικοὺς τῶν ἀνθρώπων ὅπως τὸν ἐκλάβωσι τὸν ἀγαθώτερον καὶ δικαιότερον τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ μεθ' ὧν ὁ Δημήτριος συνέπαιζε τὸν λανσκενέ, ἦσαν ὁ ὑπολοχαγὸς Καλίνσκης. Πολωνὸς Ἰουδαῖος τὸ γένος, ὁ πρίγκιψ Γαγκάρω τέκνον μιᾶς τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν τῆς Ρωσσίας, καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς κόμης Τέκωφ, ἐξ ἀγχιστείας συγγενὴς τοῦ πρίγκιπος Ποτέμκη.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ κόμητος Τέκωφ καὶ τοῦ Δημητρίου σχεδὸν συνεκτυπίζοντο. Ἦσαν ἀμφότεροι ὁρμητικοὶ καὶ ἐξαπτόμενοι, εἰλικρινεῖς καὶ ἀπροφύλακτοι εἰς τὸ λαλεῖν, τὰς ὕβρας καὶ θυρίβας τῆς καρδίας των ἔχοντες ἀνεφγμένας πρὸς τὸν τυχόντα. ἦσαν γενναῖοι εἰς τὸ ἐξοδεύειν, μεγαλόδωροι εἰς τὴν φιλίαν, εὐγνώμονες εἰς τὰς ὑποχρεώσεις, ἀμνησίκακοι πρὸς τοὺς ἐχθρούς των, φιλεύσπλαγχνοι πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, καὶ ἐπίμονοι μέχρι φανατικότητος πρὸς τὰς συμπαθείας των. Ἄλλως τε ἦσαν ἐκ τῆς φύσεως ἐκείνης ἥτις εἶνε προωρισμένη εἰς τὸ ἄρχειν καὶ ἥτις ἐὰν ἤθελε κρηνιασθῇ ἐκ τοῦ προορισμοῦ τούτου ἔσται μισανθρωπος ἀκοινωνητος ἢ δυστυχεστέρα πασῶν τῶν λοιπῶν. Ὁ Καλίνσκης ἦτο ἄνθρ τεσσαρακοντούτης, σκηρὸς ἄλαλος, ζηλόφθονος, φιλάργυρος καὶ μισόρωσσος, πλὴν πρωτότυπον τῆς ὑποκρισίας, ἀνδρεῖος, ὠμός, αἱμοχαρής, γηράσας εἰς τὰς μάχας, καὶ ὡς ἡ τίγρις κατευφραινόμενος εἰς τὴν ὄψιν τοῦ αἵματος, εἰς τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων.

Ὁ πρίγκιψ Γκαγκάρω, ἔκδοσις εἰς τὰς φυσικομαθηματικὰς ἐπιστήμας, ψυχῆς εὐγενοῦς καὶ ἀρχῶν ὑγιεῶν, ἦτο ἤθους μελαγχολικοῦ. ἠκολούθει ὡς ἐθελοντὴς τὸν ρωσσικὸν στρατόν, ἵνα ἐξυπνήσῃ εἰς τὴν ταραχὴν τοῦ πόλεμου τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, ἥτις ἐκ τῆς ἀσθενείας της καταθελγημένη ἀπεκρυνότο ὀσημέραι καὶ ὁ ἑσπέρας οὗτος δὲ ὁ ἄνδρας ἦσαν ὡραῖοι καὶ ἀρεσκεῖαι τοῦ ἑνὸς τὸ κάλλος τοῦ ἄλλου, κατὰ τὰς διαφόρους μόνον βρέξεις τοῦ ὠρείου φύλλου. Τὰ τοῦ Καλίνσκη ἦτο τὸ μᾶλλον ἀρρενοπρεπῆ, καὶ μολονότι ἡ ἡλικία εἶχεν ἤδη θέσει τ' ἀρότρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, παρεῖχε τῶν ἄλλων παρατηρῶν ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ εἰς τὴν θεωρίαν ὡς ἕνα ἀληθῆ αὐτοκράτορα.

Ὁ Καλίνσκης ἀπυχθάνετο τοὺς χαριεντισμοὺς καὶ τὸ εὐτράπελον, καὶ δὲν ἐπέτρεπεν ἐλευθερίας οὔτε πρὸς τοὺς ἰδίους ἀνωτέρους του. Ἀπηχθάνετο δὲ πρὸ πάντων τοὺς τρεῖς νέους μεθ' ὧν συνέπαιζε καθότι χάριν τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς των οὗτοι τὸν εἶχον σβέσει ἢ καὶ ὑπερηφανεῖ εἰς τὴν ἀρχαιότητα. ἐνῷ ἂν ἡ ἱεραρχία του δὲν κατεπατεῖτο ἔπρεπε νὰ εἶνε συνεργάτης ἕνεκεν τῆς διακριθείσης ἀνδρείας καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας του.

Ὁ Πολωνὸς ἀτυχέστατος τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ παίγνιον ἦτο σιωπηλότατος.

Ὁ κόμης Τέκωφ ὁ κερδίζων, εὔθυμος καὶ ἄλαλος ὡς ὁ τεύξ.

— Ὁ Καλίνσκης ἐκβάλλει ἐκ νέου βαλαντίου του ἀνὰ ἓν τὰ ρούβλια κάθε φορὰ ὅπου θὰ τὰ θέσῃ εἰς τὸ χαρτί ἐπάνω... Κύττεξε Δημήτριε πῶς τὰ δάκτυλα του τρέμουν κάθε φορὰν ὡς τὸ νεοσυλλέκτου ἄρχει πρώτην φορὰν θὰ τραβήξῃ τὸ σκάβαλον τοῦ τουφεκίου. Εἴπεν ὁ κόμης Τέκωφ ἀγελεωνέμενος.

Ὁ Καλίνσκης χωρὶς ν' ἀποκριθῇ σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του χαρτοσυλλάκιον. Ἔλαβεν ἐκ τούτου χαρτονόμισμα ἑπτὰ ρουβλίων καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Χάνω ἀκριβῶς [illegible] Ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ, ἢ τὰ κερδίζω ὁπίσω ἢ χάνω ἄλλα τόσα.

— Ἔμπρός, κύριε ὑπολοχαγέ! λαμπυκῶς εἶπεν ὁ νέος κόμης. Θέτω ἄλλα διακόσια πλησίον τούτων.

— Ἄσσος ἰδικός μου. βασιλίσσα ἰδική σου. Τεκώφ εἶπεν ὁ Δημήτριος εἰς τὸ τράβηγμα τῶν χαρτῶν.

— Ἄσσος ἄσσος ἄσσος ἔλεγεν ὁ Δημήτριος.

— Βασίλισσα, βασίλισσα, βασίλισσα... Ἔλεγεν ὁ πρίγκιψ Γκάγκαρῳ.

— Βασίλισσα! ἰδική μου. ἔκραξεν ὁ κόμης καὶ συγχρόνως ἤπλωσε τὸν βραχίονά του καὶ ἔλαβε τὰ τετρακόσια ρούβλια.

Τοῦ Καλίνσκη ἡ φυσιογνωμία διέχυσε ἐλαιόχρυσον χρειάν, τὰ χείλη του συνεσφίγθησαν. Πηγαίνεις τὰ 400 ρούβλια ἢ νὰ γίνωσι 800 ἢ νὰ τὰ χάσῃς.

— Διατί ὄχι.

Ὁ Καλίνσκης ἐξήγαγε τώρα 400 ρούβλια ἐκ τοῦ χαρτοσυλλακίου του εἰς χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔθεσε πλησίον ἐκείνων τοῦ κόμητος, μασσῶν εἰς τὸ στόμα του ἔχεις μίαν τύχην τρομερὰν μὲ τὴν τράπεζαν ἀπόψε..... ὅμως μίαν φορὰν δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν κρατήσω δι' ἐλίγον εἰς χεῖρας μου.

— Τρία καρὸ διὰ τὴν τράπεζαν, ἐννέα πίκε δι' ἐσέ· εἶπεν ὁ κόμης καὶ μετὰ φυσιογνωμίας ἐκφραζούσης τὴν ἐπιθυμίαν νὰ χάσῃ ἤρξατο νὰ λέγῃ.

— Ἐννέα πίκε, ἐννέα, ἐννέα, ἐννέα...

— Ἐννέα πίκε ἔκραξεν ὁ Δημήτριος... ἰδικά σου ἐκέρδησας πάλιν Τέκωφ....

— Ἐπεθύμουν νὰ παίζῃς χωρὶς νὰ ὀνομάζῃς τὰ ἰδικά μου χαρτιά κύριε ὑπολοχαγέ.... δὲν ἀρκεῖ, ὅπου κερδίζεις χάριν τῆς τυφλῆς σου τύχης, ἀλλὰ θέλεις καὶ νὰ μὲ μυκηρίζῃς ὑπάγεις τὰ 800 νὰ γίνων 4600. μετὰ ἀναβρασμοῦ ψυχικοῦ εἶπεν ὁ Πολωνός.

— Κατανταῖ πολύ.... ἂν τὰ χάσῃς;

— Α' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πατρικήν σου πρόνοιαν ἂν τὰ χάσω σὺ θὰ τὰ κερδήσῃς! θέτων 800 συγχρόνως ρούβλια πλησίον τῶν κερδηθέντων 800 εἶπεν ὁ Καλίνσκης. οὕτινος τὸ ὑψηλόφρον ἦζη ἐφαίνετο κορυφούμενον εἰς ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας του.

— Allez. Ἔμπρός! εἶπεν ὁ κόμης· ὁ Καλίνσκης εἶνε ὁ Ζεὺς τοῦ χαρτοπαιγνίου καὶ τὸ ταμεῖον του ἐκεῖνο τοῦ Πολυκράτους ἢ τοῦ Κροῖσου.

— Ὑμεῖς δὲ ἀπόψε ἐπαγγέλεσθε τὸν Σόλωνα διὰ τῆς κατηγορεώς σας περὶ τοῦ ἀστάτου τῆς τύχης. Πθαγνέν. πρὶν ἢ νὰν ἐκπνεύσει ἐγὼ νὰ γενῶ ὁ Σόλων καὶ ὑμεῖς ὁ Κρῆσσος.

— Σᾶς βεβαιῶ κύριε ὑπολοχαγέ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην μου λίαν εὐδαίμων ἂν ἤθελον χάσει ὅσα σᾶς ἐκέρδησα.

— Σᾶς πιστεύω... Ἔμπρός!....

— Εἰς τὸν λάγονο τῆς τιμῆς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ σᾶς τὸ βεβαιῶ.

— Ἔμπρός εἶπεν μετ' ἀδιαφορίας ὁ Καλίνσκης ὡς νὰ μὴν ἔκουσε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν.

Ὁ κόμης Τέκωφ ἐγδύθη ἐαυτὸν ἄκρως προσεδεδεμένον. πλ

132 **ΤΟ ΠΑΡΟΝ**

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΔΗΣ

ΗΤΟΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1850 — 1881.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΕΞ ΤΟΜΟΥΣ

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ ἐλεημοσύνη.

Παύσαντος τοῦ δουκὸς Π... νὰ ἐπισκέπτῆται τὸν οἶκον αὐτῆς ἡ ὀξύνους, πολυμήχανος καὶ πολύπρατος αὕτη Δεικτήρεια ἦλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἠγγυροδόλησεν ἀσφαλῶς παρὰ τῇ βαρόνῃ. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἦτο ἡ αἰτία τῆς γνωριμίας ταύτης εἶχεν ἀπαιτήσεις διὰ τὴν μεσιτείαν της καὶ συγχρόνως κατεσπαράσσετο ὑπ' ἀγανακτήσεως διὰ τὴν ἀχαριστίαν αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀχαριστία εἰς τὰ στενὰ καὶ διεφθαρμένα ταῦτα πνεύματα ἀποτελεῖ συνήθως τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἐκδικήσεως.

Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον εὑρίσκοντο αἱ ἔρευναι αὐτῶν ἐντὸς τοῦ ἀχανοῦς Λονδίνου ἐνῷ αἰωνίως τις δύναται νὰ κρυφθῇ ἄνευ ἐξιχνιάσεως ὅταν μετ' ἀπορίας ἐπαρρησιάσθη ἐνώπιόν των ἡ Ἄννη Κίερμαν ἐνθρονισμένη ἐν τῷ ὀχήματι τῆς Λαίδης Καραδὸκ ἣν δὲν ἐγνώριζον.

Ἡ Ἄννη Μακέη κατεσκίρτησεν ὅλη εἰς τὴν ὄψιν της καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τῆς Μίς Χόκενς ἐπλησίασε τὴν σταθμεύσασαν ἅμαξαν καὶ ἤρξατο μετ' ἀπληστίας νὰ ἐπεξεργάζηται τὸ ὡραῖον πρόσωπον τῆς ἐξαδέλφης της ἣν ὡς ἐνύπνιον ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς, μ' ὅλον ὅτι ἡ βαρώνη εἰς τὴν ὄψιν τοῦ Πρίτη-Κόκη, τοῦ κ. Οὐάτγουορθ καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς μίστρες Χόκενς ἔστρεφεν ὅπου ἠδύνατο ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ Ἄννη Μακέη εἶχεν ἀδελφὸν εἰς Λονδῖνον στοιχειοθέτην ἔν τινι τυπογραφείῳ δέκα ἔτη πρεσβύτερόν της. Οὗτος συναπαντήσας ἡμέραν τινὰ τὴν βαρώνην περιδιαβάζουσαν μετὰ τῆς μητρός της ἐπλησίασεν καὶ ἐζήτησε νὰ ταῖς ὁμιλήσῃ ὅταν ἡ Ἄννη Κίερμαν ἥτις τότε διήρχετο διὰ τοῦ τίτλου βαρόνη Κίερμαν, τουτέστι πρὶν καταταχθῇ ὑπηρέτρια μετ' ἀποστροφῆς ἀπεμακρύνθη τούτου λέγουσα ὅτι λανθάνεται καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἐκ τῆς οἰκογενείας ἣν οὗτος ἐπρόφερεν, ἀλλ' οὔτε κἂν ἤκουσε τ' ὄνομα ταύτης ἀπειλοῦσα ὅτι ἤθελε προσκαλέσει τοὺς χωροφύλακας ἂν ἤθελε περισσότερον τὴν ἐνοχλήσῃ, ἐν ᾧ μήτηρ ὡς ἄλαλος μειδιῶσα εἰρωνικῶς παρηκολούθησε τὴν θυγατέρα της οὐδεμίαν προφέρουσα λέξιν.

Ὁ Αὔγουστος Μακέη διεκοίνωσε ταῦτα πρὸς τὴν ἀδελφήν του ἔκτοτε ἥτις ἔλαβε κατ' αὐτῆς ἀποστροφὴν ὡς καὶ ἡ κυρία Χόκενς.

Παρισταμένη σχεδὸν εἰς τὸν ἄγκωνα τοῦ κ. Οὐάτγουορθ ἤκουσεν τὰς συνδιαλέξεις τοῦ Ἀντωνίου καὶ τοῦ Πρίτη-Κόκη ὡς καὶ τὸν λαβόντα χώραν θόρυβον κατὰ συνέπειαν τῶν ὅσων εἴδομεν.

Ἔκτοτε παρηκολούθει τὸν κ. Οὐάτγουορθ ὑπερβαιβαία ὅτι παρὰ τούτου ἠδύνατο νὰ πληροφορηθοῦν τὴν διεύθυνσίν της, οὗτος ὅμως βυθισμένος καὶ ἀπορροφισμένος εἰς πλείστους διαλογισμοὺς οὐδεμίαν ἔδοσε προσοχὴν μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν αὗται μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πλήθους ἐνθρονίσθησαν ἐγγὺς τούτου.

Ἡ ἐγέφρων Ἄννη Τέτλεη δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναλύσῃ τὸν μάταιον ὀγκηρὸν κενόδοξον καὶ θρυπτικὸν χαρακτῆρα τοῦ κ. Οὐάτγουορθ. διὸ καὶ παραυτὰ οἰκειοτριουμένη ὑψηλοῦ βαθμοῦ κυρίαν ἔπαιξεν ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπον ὃ εἴδομεν.

Ἅμα ὑπὸ τούτου ἐπληροφορήθη ὅτι ἐζήτει ἐνησχολήθη εἰς δύο τινά, πρῶτον νὰ καλλιεργήσῃ τὴν γνωριμίαν του, καὶ δεύτερον νὰ παρακολουθήσῃ τὰ βήματα τῆς ἐξαδέλφης της.

Καὶ ὅμως μετὰ τινας ἡμέρας αἱ προσδοκίαι της διεψεύσθησαν ἐπὶ τοῦ κυρίου σκοποῦ της.

Ἡ Ἄννη Κίερμαν μετὰ τὴν σκηνὴν ἣν ἔλαβε χώραν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κ. Οὐάτγουορθ ὅτε ἡ ψευδοκόμισσα Λασγατὼ συνέλαβε τούτους γευματίζοντας, ἅμα ἐταχτοποίησε τὰς ὑποθέσεις της ἀνεχώρησε πρὸς ζήτησιν τοῦ κ. Σκοπελίδου εἰς Ἰρλανδίαν μετὰ τοιαύτης ἐχεμυθείας ὥστε οὐδεὶς ἕτερος ἐγνώριζε τὰ ἴχνη της ἐκτὸς τῆς μητρός της ἥτις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἦτο ἀληθὴς μούμια.

Ὁ Μάστερ Τὼμ ἐποίει τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς τῆς ἀδελφῆς του καθημερινῶς οὐδένα ἀπελπίζων καὶ πέμπων ὅσας ἠδύνατο ὑποσχέσεις πλὴν ἐμαίνετο κατ' αὐτῆς διότι δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἦτο ὅπως τῆς ζητήσῃ χρήματα.

Ἡ Ἄννη Μακέη ἐξήτασεν ὁλόκληρον τὴν γειτονίαν ὅπως πληροφορηθῇ ἂν νέος τις κύριος ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κ. Σκοπελίδου ἐρρίτα τὸν οἶκον τῆς βαρώνης καὶ πάντες ἀπεκρίνοντο ὁμοφώνως ὅτι δὲν εἶδον τοιοῦτον, ἀποδίδοντες πρὸς ταύτην τὰς μᾶλλον εὐυπολήπτους συστάσεις διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ γενναιόδωρον διαγωγήν της.

Πάντα ταῦτα μετέδιδεν ἐπιουσίως πρὸς τὴν κυρίαν της καὶ τέλος αὕτη ἀφίχθη εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κ. Σκοπελίδης διαρρήξας τὰς σχέσεις της μετ' αὐτῆς τὴν ἐγκατέλειψεν.

Ἐν τούτοις ἡ ἐνεργητικὴ αὕτη νέα τῆς εὐάνδρου Γιόρκσχιρ ἠρέσκετο εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ κ. Οὐάτγουερθ. Ἀπεκατέστη οὗτος ὁ τακτικὸς ἐραστὴς αὐτῆς, διατηροῦσα δὲ τὸ ἀπόκρυφον τῆς κοινωνικῆς της θέσεως ἔτρεφε τὴν φαντασίαν του μὲ ὅσας ἠδύνατο μεγαλορρημοσύνας ὅπως ὁσημέραι ὑψοῦται ἐν ταύτῃ. Κατήντησε τὸ νῦν ἡ ἐμπιστευτική του. Ἐγύμνωσεν οὗτος τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιόν της, ἐδιηγήθη ὁποῖον ἔπαιξε πρόσωπον ἀποχωρισθεὶς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του ἕνεκα ταύτης καὶ εἰς τίνας ἑτέθη εὐθύνας ὁμοῦ δὲ συνεσκέπτοντο τί ποιητέον.

Ἡ Λαίδη Τέτλεη ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν συνδράμῃ τοῦ εἶπεν ὅτι ἔθεσεν κατασκόπους νὰ πληροφορηθοῦν τὰ ἴχνη αὐτῆς καὶ τὰ τοῦ βίου της· καὶ μετὰ τινας ἡμέρας τοῦ ἐδιηγήθη πᾶν ὅτι ἐγνώριζε περὶ τοῦ παρελθόντος της.

Ἔξω φρενῶν ὁ κ. Οὐάτγουερθ πτοούμενος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ πληρωθοῦν τὰ συναλλάγματα, διότι αὕτη θὰ ἐκποιήσῃ ἢ ὑποθηκεύσῃ τὰ κτήματα ἃ ἠγόρασε καὶ μεταθῇ εἰς τὴν χέρσον Εὐρώπην ἔδραμε πρὸς τὸν δικηγόρον του ὅστις καὶ τὸν ἐνουθέτησε νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, καὶ τὴν προσκαλέσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ δωμάτιά του· Γνωρίζομεν τὰ τῆς συνεντεύξεως καὶ γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἄννη Μακέη παρηκολούθησεν αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπαύλεως της τῆς Τουΐκναμ ἐν ᾗ ἐχαρτόπαιζεν ἀμερίμνως ὁ νέος τῆς Ἑλλάδος Ποτέμκης λησμονήσας διὰ παντὸς τοὺς δούλους Ἕλληνας τῆς Τουρκίας καὶ τὸν ὑψηλὸν πατριωτικὸν σκοπὸν ὡς ὁ Ἡρακλῆς τὰ ἔνδοξα ἄθλα του εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὀμφάλως.

Ὁδηγοῦμεν κατεστευσμένως νῦν τὸν ἀναγνώστην ἡμῶν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Πόρτλαν ἣν κατώκει ἡ κυρία Γόρδων ἣν οὗτος βεβαίως δὲν ἐλησμόνησεν, διότι ἐκεῖ μεγάλα πράγματα χαλκεύονται κατὰ τῆς ἡρωΐδος ἡμῶν Βαρώνης Κίερμαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'

Ὁ λοχαγὸς Μόρλεη

Ὀλίγοι τῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου ἀγνοοῦν τὴν πολύτυρβον εὐρυαγυὰν τῆς Μεγάλης Πόρτλαν. (great Portland Street) ἐν ᾗ τὴν μὲν ἡμέραν ἡ πληθὺς τῶν λεωφορείων δίφρων ὀχημάτων καὶ τῶν ἐφίππων καὶ πεζῶν διαβατῶν παριστᾶ θέαμα ἀκόρεστον πρὸς τὸν περιηγητήν, τὴν δὲ νύκτα τὸ σμῆνος τῶν ἀπολωλότων πλασμάτων τῶν διὰ ταύτης καταρρεόντων εἰς τὸν κύκλον τῆς Ὀξφόρτ καὶ Ρέτζεντ στρὶν καταπλήττει τὸ ἄφθονον καὶ παράκαιρον μαρασμὸν ἐν ἀκολασίᾳ τῆς τρυφεροτέρας ἥβης καὶ τοῦ ἀδροτέρου κάλλους τοῦ ὡραίου φύλλου. Ὅτι πανδαίδαλον ἡ φύσις ἔπλασε τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἐνταῦθα εὑρίσκεται. Αἱ πέριξ ἀγοραὶ καὶ πολλοὶ τῶν οἴκων τῆς ῥύμης ταύτης φεῦ! εἶνε ἡ κατοικία καὶ ὁ τόπος τῶν ὀργίων τῶν πλασμάτων τούτων. Ὅτι δὲ ἀποκαθιστᾶ ταύτην ἔτι σκανδαλωδεστέραν εἶνε ἡ παρρησία τῶν Γαλλίδων αἵτινες διαπερῶσαι τὴν Μάγχην καὶ συγκομίζουσαι πολυτρόπους κακοηθείας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποικοῦσιν εἰς τὰ πέριξ ταύτης.

Οὐχὶ μακρὰν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Νέλσωνος τῆς ὁδοῦ ταύτης κατώκει τότε γυνή τις καλουμένη Μίστρες Κόπ. (Cope) ἧς ὁ οἶκος ἦτο καλῶς συσκευασμένος καὶ ἥτις εἶχε δύο ἢ τρεῖς γυναῖκας ἐνοικάτορας τῶν δωματίων της.

Δύο τούτων ἦσαν Γαλλίδες ἐργάτριαι καὶ μία Ἀγγλίς.

Ἡ Ἀγγλὶς δὲν ἦτο ἄλλη ἢ ἡ Μίστρες Λοΐζα Γόρδων.

Πρὶν ἡ Ἄννη Κίερμαν γνωρίσῃ ταύτην αὕτη κατώκει ἐνταῦθα.

Συνηπαντήθησαν τυχαίως ἐν ζαχαροπλαστείῳ. Ἡ κ. Γόρδων ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν της καὶ ἡ Ἄννη Κίερμαν πληροφορηθεῖσα ὅτι εἶχε μικρὸν εἰσόδημα καὶ ὅτι διέμειναν πρὸς ταύτην ἔπι τινὲς καλαὶ σχέσεις τὴν παρέλαβε μεθ' αὐτῆς πιστεύουσα ὅτι μέσον της ἤθελε ποιήσει τὴν γνωριμίαν τῶν ἐντίμων οἰκογενειῶν τῶν ὁποίων τὰς σχέσεις ἔτι μικρὸν ἐκαλλιέργει ἡ κ. Γόρδων.

Τοῦτο ἔλαβε χώραν τινὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Σκοπελίδου διὰ Βράϊτων ἡ δὲ Ἄννη Κίερμαν ἀποκτησαμένη τὸ λαμπρὸν ὄχημά της ἀνεβιβάσθη ἐκ τῆς ὑπηρετρίας τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὸ τῆς κρυφῆς ἑταίρας.

(ἀκολουθεῖ)

132 **ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ**

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΗΤΟΙ

Η ΓΑΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΛΟΝ

Ἀλληγορικὴ καὶ παραβολικὴ εἰκὼν τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΜΟΥΣ

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.

Ἐπεισόδιον τραγικὸν μιᾶς γνωστῆς οἰκογενείας.

Καὶ βεβαίως Μεγαλειοτάτη προεδρεύω πολλάκις ἀοράτως ἐνταῦθα ἀφοῦ ὡς σας εἶπον ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθὴς τύχη καὶ ἀφοῦ ἐνταῦθα εὑρίσκεται ἡ ἀριστοκρατία τῶν ἁμαρτωλῶν μου. Ὁ συνάθροισις ἐνταῦθα κυρὰ Εὐρώπη συγκροτεῖται ἀπὸ προέδρους δικαστηρίων ἀπὸ δικαστάς, αὐλικοὺς, δικηγόρους, ἐμπόρους, στρατιωτικοὺς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους μέχρι στρατιωτῶν ἀπὸ τουφεκοφόρους ἢ μαχαιροβγάλτας ἢ ἀνωτάτους λωποδύτας ἀπὸ ὑπόπτους χαρακτῆρας καὶ ἀπὸ ὑπαλλήλους ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας τάξεως. Ἐκ χρυσοκανθάρων ἢ τῶν τέκνων τῶν χρυσοκανθάρων καὶ ντεστιγκεῶν, ἐκ παντοίων ἀνθρώπων τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἀγνώστου καταγωγῆς, ἐπαγγέλματος καὶ ποιότητος ἀπὸ ἀναγνωρισμένους ἐντίμους ἐμπόρους ἢ ἐργαστηριάριδες καὶ ἐντιμοτάτους πλουσίους ἀρχιεργοστασιάρχας, ἀπὸ εὐπροῦντας ὑπηρέτας ξενοδοχείων ἀπὸ πλουσίους ἀμαξάδες καὶ μεσίτες διαφόρων ἐπαγγελμάτων τέλος ἀπὸ πάσης τάξεως ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ ἐκ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων, οἵτινες φέρουσιν ἐνταῦθα ὀλίγα ἢ πολλὰ ἀργύρια νὰ τὰ διακυβεύσουν χάσουν ἢ πολλαπλασιάσουν συγχρόνως πρὸς πλουτισμὸν τοῦ καταστηματάρχου τοῦ σκηραφείου τούτου. Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μὲ εἰπῆτε κυρὰ Εὐρώπη ἐὰν γνωρίζητε καμμίαν ἄλλην πρωτεύουσαν τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἐν ᾗ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία τοιουτοτρόπως καὶ διὰ τοιούτου διακελευσμοῦ ἀναμιγνύεται καὶ ἰσοπεδοῦται;

— Ὄχι βέβαια! ὄχι!..... Σκληραύχην..... τὸ τοιοῦτον εἶνε ἀνήκουστον.. τὸ τοιοῦτον εἶνε ἐπωνείδιστον.

— Φαντασθῆτε κυρὰ Εὐρώπη ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ τούτῳ ἕνα τετραπερασμένον δικηγόρον ἢ ἀπλοῦν πολίτην καθήμενον ἐγγὺς ἑνὸς δικαστοῦ εἰσηγητοῦ μιᾶς παρανόμου δίκης, ἐν ᾗ οὗτος ἐνδιαφέρεται ὡς ὁ ἀδικῶν ἐναγὼν ἢ ἐναγόμενος, καὶ φαντασθῆτε ὅτι ὁ μὲ ψωραλέον μισθὸν δικαστὴς ἐρχόμενος ἐνταῦθα ὅπως οἰκονομήσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του, ἀντὶ νὰ κερδήσῃ χάνει ὅ,τι ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ χρεώστεῖ πρὸς τὸν γείτονά του αὐτὸν πεντακοσίας δραχμάς. Ἐρωτῶ κυρὰ Εὐρώπη τίθεται ἢ δὲν τίθεται ὁ δικαστὴς οὗτος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ διαδίκου δανειστοῦ του; συνοικειοῦται μετ' αὐτοῦ ἢ δὲν συνοικειοῦται μέχρι τῆς συνωμοσίας κατὰ τοῦ δικαίου; ἀγοράζεται, δωροδοκεῖται, τέλος ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν ὅπως οὗτος τὴν ἐπιθυμεῖ; δωροδοκεῖται ἢ δὲν δωροδοκεῖται κυρὰ Εὐρώπη διὰ τῆς δωρεᾶς τῶν ὀφειλομένων καὶ διὰ νέων πρὸς αὐτὸν δανείων; Ἄ! κυρὰ Εὐρώπη, ἐρωτῶ ἡ τοιαύτη κοινωνία διαφθείρει τὴν ὑπηρεσίαν, τὸν λαόν, τοὺς πάντας ἢ ὄχι; ὅτι ἀκολουθεῖ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ἀκολουθεῖ ἐντὸς τοῦ οἴκου τούτου καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ὁ στρατιώτης διαφθείρει τὸν ταγματάρχην καὶ συνταγματάρχην του, ὁ πολίτης τὸν ἀνώτατον ὑπάλληλον ὅπως ὑπεξαιρέσῃ ἔγγραφα, ὅπως προδώσῃ μυστικὰ ὁ ἄγνωστος καὶ τιποτένιος ἄνθρωπος συνάπτει φιλίαν, σχέσιν, συμφέροντα μετὰ πλουσίου ἐργοστασιάρχου, ὑποκρινόμενος τὸν αὐστηρόν, τὸν ἐνάρετον, τὸν ταπεινὸν καὶ προσκεκολλημένον κατορθώνει νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας του ὡς λύκος ἄγριος ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ Ταρτούφου μέχρις ὅτου διαπράξῃ τῆς ἐπιθυμίας του τὸ ἔγκλημα.

(ἀκολουθεῖ)